

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. G. i J. G.**

oskarżonych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 lutego 2024 r.,

skargi wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Tczewie

na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 15 września 2023 r., sygn. akt V Ka 1023/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie

z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt II K 1656/19

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

A. G. została oskarżona o to, że „prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą [...] NIP [...]

1. będąc podatnikiem podatku VAT, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru podała Urzędowi Skarbowemu w W. nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za okres od [...] 2013 r. do [...] 2015 r. poprzez umieszczenie w nich danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym, co stanowiło skutek zawyżenia wysokości podatku naliczonego na podstawie faktur, nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez co uszczupliła należność publicznoprawną w postaci zobowiązania w podatku od towarów i usług za powyższy okres na łączną kwotę 522 349,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. wystawiła w [...] 2013 r. oraz [...] 2014 r. w G. powiat w. nierzetelne faktury VAT na rzecz:

- [XXX] z K. faktury nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. na łączną kwotę netto 135.300,00 zł,

- [YYY] sp. komandytowe - akcyjna M. P. z K. faktury nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] roku, [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. na łączną kwotę netto 300 000,00 zł,

co ułatwiło w/w podmiotom narażenie na uszczuplenie podatku od towarów i usług na łączną kwotę 100.119,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

3. poświadczyła nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w [...] 2013 r. oraz [...] 2014 r. poprzez wystawienie faktur VAT: nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. dokumentujących fikcyjne transakcje sprzedaży towarów w postaci zabawek, puzzli, artykułów edukacyjnych na rzecz podmiotu [XXX] w K. oraz faktur VAT: nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] roku, [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...]

[...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. dokumentujących fikcyjne transakcje sprzedaży towarów w postaci regałów magazynowych na rzecz podmiotu [YYY] sp. komandytowo- akcyjna M. P. z K.,
tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 8 k.k.s.”

J. G. został oskarżony o to, że:

„działając jako pełnomocnik A. G., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą [...] NIP [...]

1. udzielił A. G. pomocy do takiego działania, iż będąc podatnikiem podatku VAT, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru podała Urzędowi Skarbowemu w W. nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za okres od [...] 2013 r. do [...] 2015 r. poprzez umieszczenie w nich danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym, co stanowiło skutek zawyżenia wysokości podatku naliczonego na podstawie faktur, nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez co uszczupliła należność publicznoprawną w postaci zobowiązania w podatku od towarów i usług za powyższy okres na łączną kwotę 522.349,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

2. udzielił A. G. pomocnictwa do wystawienia przez nią w [...] 2013 r. oraz [...] 2014 r. w G. powiat w. nierzetelnych faktur VAT na rzecz:

- [XXX] z K. faktury nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. na łączną kwotę netto 135.300,00 zł,

- [YYY] sp. komandytowo - akcyjna M. P. z K. faktury nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] roku, [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. na łączną kwotę netto 300 000,00 zł,

co ułatwiło w/w podmiotom narażenie na uszczuplenie podatku od towarów i usług na łączną kwotę 100.119,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.

3. udzielił A. G. pomocnictwa do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w [...] 2013 r. oraz [...] 2014 r. poprzez wystawienie przez A. G. faktur VAT: nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. dokumentujących fikcyjne transakcje sprzedaży towarów w postaci zabawek, puzzli, artykułów edukacyjnych na rzecz podmiotu [XXX] w K. oraz faktur VAT: nr [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] roku, [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r., [...] z dnia [...] r. dokumentujących fikcyjne transakcje sprzedaży towarów w postaci regałów magazynowych na rzecz podmiotu [YYY] sp. komandytowo-akcyjna M. P. z K.,
tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 8 k.k.s.”

Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt II K 1656/19:

oskarżoną A. G. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w:

I. pkt 1. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości „200 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;”

II. w pkt 2. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

III. w pkt 3. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s. i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 8 k.k.s. na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec oskarżonej A. G. w pkt I, II, III wyroku i wymierzył jej karę łączną grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

oskarżonego J. G. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w:

I. pkt 1. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na mocy art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

II. pkt 2. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to przy zastosowaniu art. 7 § 2 k.k.s. i art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 k.k.s. na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

III. pkt 3. aktu oskarżenia, który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s. i za to przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 8 k.k.s. na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.”

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 2 k.k. połączył jednostkowe kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego J. G. w punktach V-VII wyroku i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 600 (sześciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: Prokurator Rejonowy w Tczewie, oskarżona A. G. oraz obrońca J. G. .

Prokurator Rejonowy w Tczewie zaskarżył wyrok w zakresie kar na niekorzyść oskarżonych A. G. i J. G. . Zarzucił on:

a) „obrazę przepisów prawa materialnego inną niż obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym w postaci obrazu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s, a w konsekwencji błędne zastosowanie przez Sąd I instancji jako podstawy wymiaru kary grzywny

- za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., wobec A. G.

- i za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., wobec J. G.

art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1,2 i 3 k.k.s., jako przewidującego karę najsurowszą, w brzemieniu obowiązującym w okresie popełnienia przypisanych oskarżonym czynów tj. w okresie od [...] 2013 r. do [...] 2014 r., a zapadłe orzeczenie nie odpowiada prawu, bowiem wymierzona kara grzywny 400 stawek dziennych przekracza przewidzianą w tamtym czasie w art. 62 §2 k.k.s. dopuszczalną ilość stawek dziennych tj. 240 i błędnie nie zastosował art. 56 § 2 k.k.s. jako najsurowszego”;

b) „obrazę przepisów prawa materialnego inną niż obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym w postaci art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 1 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s., na podstawie których Sąd I instancji połączył kary jednostkowe orzeczone w punktach I-III wobec oskarżonej A. G. tj.

- karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

- karę grzywny 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

- karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s.,

a zapadłe orzeczenie nie odpowiada prawu wymierzając jej w konsekwencji karę łączną w wymiarze 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na

kwotę 100 złotych i błędnie nie zastosował art. 8 § 2 k.k.s., zgodnie z którym powinien wskazać, która z orzeczonych kar jednostkowych grzywny jako najsurowsza podlega wykonaniu orzeczona w punkcie II i III jako zbieg idealny, a dopiero wtedy przy zastosowaniu art. 39 § 1 k.k.s., rozważyć wymierzenie kary łącznej”;

c) „obrazę przepisów prawa materialnego inną niż obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym w postaci art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 1 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 i 2 k.k.s., na podstawie których Sąd I instancji połączył kary jednostkowe orzeczone w punktach V-VII wobec oskarżonego J. G. tj.

- karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

- karę grzywny 450 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

- karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za przestępstwo z art. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 8 k.k.s.,

a zapadłe orzeczenie nie odpowiada prawu wymierzając mu w konsekwencji karę łączną w wymiarze 600 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych i błędnie nie zastosował art. 8 § 2 k.k.s., zgodnie z którym powinien wskazać, która z orzeczonych kar jednostkowych grzywny jako najsurowsza podlega wykonaniu, orzeczona w punkcie VI i VII jako zbieg idealny, a dopiero wtedy przy zastosowaniu art. 39 k.k.s., rozważyć wymierzenie kary łącznej”;

d) „rażącą niewspółmierność - łagodność orzeczonej wobec oskarżonej A. G. w punkcie I. wyroku kary 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za czyn z art. 56 § 2 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., podczas gdy wysokość uszczuplenia należności publicznoprawnych w postaci zobowiązania w podatku od towarów i usług stanowi kwotę 522.349 złotych, a zapadłe orzeczenie nie spełni wymogów prewencji indywidualnej jak i ogólnej i nie czyni zadość społecznej szkodliwości czynu”;

e) „rażącą niewspółmierność - łagodność orzeczonej wobec oskarżonego J. G. w punkcie V. wyroku kary 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych za czy z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. podczas gdy wysokość uszczuplenia należności publicznoprawnych w postaci zobowiązania w podatku od towarów i usług stanowi kwotę 522.349 złotych, a zapadłe orzeczenie nie spełni wymogów prewencji indywidualnej jak i ogólnej i nie czyni zadość społecznej szkodliwości czynu.”

Formułując cytowane zarzuty, wnioś o zmianę zaskarżonego orzeczenia:

- a) „poprzez zmianę podstawy prawnej wymiaru orzeczonej wobec A. G. w punkcie II wyroku kary grzywny z art. art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1, 2 i 3 k.k.s. na art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s.”
- b) „w punkcie I. wyroku poprzez podwyższenie na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 22 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. kary grzywny wobec oskarżonej A. G. do wysokości 500 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.”
- c) „poprzez orzeczenie, iż na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. za zarzucone A. G. przestępstwa opisane w pkt II i III wyroku wykonaniu podlega kara wskazana w punkcie II czyli kara 400 stawek dziennych grzywny, po 100 złotych każda jako najsurowsza z orzeczonych kar pozostających w zbiegu idealnym, a dopiero następnie orzeczenie kary łącznej wobec w/wym. za zarzucone jej przestępstwa opisane w pkt I i II wyroku na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w wysokości 800 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.”
- d) „poprzez zmianę podstawy prawnej wymiaru orzeczonej wobec J. G. w punkcie VI wyroku kary grzywny z art. art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. na art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s.”
- e) „w punkcie V wyroku poprzez podwyższenie na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k. kary grzywny wobec oskarżonego J. G. do wysokości 550 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.”

f) „poprzez orzeczenie, iż na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. za zarzucone J. G. przestępstwa opisane w pkt VI i VII wyroku wykonaniu podlega kara wskazana w punkcie VI czyli kara 450 stawek dziennych grzywny, po 100 złotych każda jako najsurowsza z orzeczonych kar pozostających w zbiegu idealnym, a dopiero następnie orzeczenie kary łącznej wobec w/wym. za zarzucone jemu przestępstwa opisane w pkt VI i VII wyroku w wysokości 850 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku.”

Oskarżona A. G. zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając „obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania moich wyjaśnień w zakresie w jakim wskazywałam, iż nie posiadała ona wiedzy na temat działalności gospodarczej [...] A. G. za niewiarygodne, pomimo, iż z zeznań świadków, jak również wyjaśnień J. G. wynika wprost, że to on zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej jak i podejmował samodzielnie wszystkie decyzje dotyczące tej działalności, gdyż wskazywana przez Sąd okoliczność, iż jesteśmy małżeństwem, wskazuje jedynie na to, iż J. G. , z uwagi na okazane mu przeze mnie zaufanie mógł prowadzić działalność w moim imieniu bez informowania o podejmowanych przez niego czynnościach;

2) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań M. S. za wiarygodne pomimo znajdującego się w aktach sprawy oświadczenia M. S. (k.1583) w którym potwierdza on wykonywanie usług dla oskarżonych za pośrednictwem S. W. , która to kwestia została pominięta i nie została w ogóle rozważona w części uzasadnienia dotyczącej oceny wiarygodności świadka M. S. , pomimo iż Sąd nie przeprowadził żadnego dowodu, który w sposób obiektywny mógłby podważyć wiarygodność przedstawionego dokumentu;

3) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie zeznań S. W. , K. U. oraz M. P. za częściowo niewiarygodne, uzasadniając swój pogląd tym, iż świadkowie ci mogli składać korzystne dla siebie i oskarżonych zeznania z uwagi na grożącą im odpowiedzialność, w sytuacji, gdy zgodnie z art. 44 § 1 ust. 1 KKS karalność przestępstwa skarbowego zagrożonego karą grzywny, kara ograniczenia wolności, lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, ustaje

z upływem 5 lat od czasu jego popełnienia, a mając na uwadze, że zarzucone oskarżonym czyny zostały popełnione w latach 2013 - 2015, oraz mając na uwadze brak jakichkolwiek zgromadzonych dowodów na przedłużenie okresu przedawnienia karalności

i wszczęcie wobec ww świadków postępowania karno-skarbowego, czy jakiegokolwiek innego postępowania administracyjnego, bądź skarbowego, należy uznać, że założenie Sądu w tym zakresie nie jest uzasadnione i nie może służyć do uznania zeznań świadków za niewiarygodne;

4) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań S. W. jedynie za częściowo wiarygodne, pomimo, iż w trakcie swoich zeznań S. W. przedstawił zakres współpracy prowadzonej z firmą [...] , potwierdził że usługi zostały wykonane, wskazał swojego podwykonawcę (M. S.), przedstawił oświadczenie podwykonawcy, który potwierdził w oświadczeniu to, iż wykonywał on usługi za pośrednictwem S. W. na rzecz oskarżonych, natomiast podnoszone przez Sąd kwestie, iż świadek zasłania się niepamięcią, wbrew twierdzeniom Sądu jest w pełni zrozumiałe i wskazuje bardziej na brak wiedzy Sądu co do realiów prowadzenia działalności gospodarczej przez S. W. , który podzlecał wykonanie usług na rzecz firmy [...] M. S. , a nie je bezpośrednio wykonywał, i któremu informacje te były zbędne i niepotrzebne do prowadzenia działalności gospodarczej, w szczególności mając na uwadze to, że transakcje których dotyczy sprawa miały miejsce prawie 10 lat temu,

5) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań K. U. za niewiarygodne w części dotyczącej dostarczonych towarów do świadka, pomimo potwierdzenia przez świadka okoliczności współpracy z firmą oskarżonych jak i przesłania zdjęcia na którym znajdowały się materiały sprzedane przez oskarżoną świadkowi, która to okoliczność nie została w żaden sposób zanegowana przez zgromadzone w sprawie materiały dowodowe (brak protokołu przeszukania, kontroli w firmie świadka przez Urząd Skarbowy lub Policję), natomiast mając na uwadze fakt upływu prawie 10 lat od czasu zawarcia umowy, zrozumiałe jest to, iż zakupione towary zostały wcześniej zużyte/odsprzedane, podobnie założenia Sądu I instancji co do braku możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w szerokim zakresie przez świadków

i oskarżonych jest założeniem niezgodnym ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i o ile bardziej powszechną i bezpieczniejszą prawnie formą prowadzenia złożonej działalności gospodarczej będzie np. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, nic nie stoi na przeszkodzie prowadzenia identycznej działalności w formie jednoosobowej działalności gospodarczej, którą to okoliczność Sąd I instancji zignorował, natomiast w przypadku wątpliwości Sądu co do zakresu prowadzonej działalności Sąd mógł z urzędu dopuścić dowód biegłego posiadającego wiadomości specjalne na ten temat,

6) art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań M. P. za niewiarygodne poza częścią dotyczącą znajomości z J. G. i współpraca z firmą [...] , pomimo potwierdzenia przez świadka okoliczności współpracy z firmą oskarżonych, dostarczenia przez oskarżonych towarów do firmy świadka jak i przesłania zdjęcia na którym znajdowały się materiały sprzedane przez oskarżonych świadkowi (k. 1549 - 1566), która to okoliczność nie została w żaden sposób zanegowana przez zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (brak protokołu przeszukania, kontroli w firmie świadka przez Urząd Skarbowy lub Policję), natomiast mając na uwadze fakt upływu prawie 10 lat od czasu zawarcia umowy, zrozumiałe jest to, iż zakupione towary zostały wcześniej zużyte/odsprzedane, podobnie założenia Sądu I instancji, jakoby o braku wiarygodności świadka świadczył, brak precyzyjnego wskazania przez świadka wszystkich okoliczności co do zakresu świadczonych usług na rzecz firmy świadka przez oskarżonych jest założeniem niezgodnym ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.”

Wyrokowi temu na podstawie art. 438 pkt 3 KPK oraz art. 427 § 2 KPK zarzuciła również „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, a polegających na dowolnym przyjęciu przez Sąd, iż:

1) Firma [...] nie zakupiła na poczet prowadzonej działalności gospodarczej artykułów postaci pomocy dydaktycznych i zabawek, które następnie zostały sprzedane firmie [XXX] pomimo dowodów wskazujących wprost na tą okoliczność w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka K. U. , która potwierdziła dokonanie transakcji oraz dokumentacji zdjęciowej dostarczonej przez świadka K. U. , jak

również mając na uwadze wyjątkowe wręcz zaniedbania i zaniechania ze strony Urzędu Skarbowego, który w ramach toczącego się postępowania nie sprawdził, czy towary te zostały fizycznie dostarczone przez firmę oskarżonych w postaci przeszukania bądź kontroli siedziby firmy [XXX] , a co wszystko wskazuje na to, że do rzeczonych transakcji potwierdzonych przez obu kontrahentów doszło.

2) Firma [...] nie zakupiła na poczet prowadzonej działalności gospodarczej artykułów w postaci regałów magazynowych, które następnie zostały sprzedane firmie [YYY] Sp. Komandytowo-Akcyjna M. P. pomimo dowodów wskazujących wprost na tą okoliczność w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka M. P. , która potwierdziła dokonanie transakcji oraz dokumentacji zdjęciowej dostarczonej przez świadka M. P. , jak również mając na uwadze wyjątkowe wręcz zaniedbania i zaniechania ze strony Urzędu Skarbowego, który w ramach toczącego się postępowania nie sprawdził, czy towary te zostały fizycznie dostarczone przez firmę oskarżonych w postaci przeszukania bądź kontroli siedziby firmy [YYY] Sp. Komandytowo- Akcyjna M. P. , a co wszystko wskazuje na to, że do rzeczonych transakcji potwierdzonych przez obu kontrahentów doszło.

3) Faktury nabycia usług od [YYY] M. S. na rzecz S. W. , a następnie na rzecz [...] A. G. nie dokumentują transakcji faktycznie dokonanych, pomimo, iż fakt wykonania usług potwierdził S. W. , jak i zostało to potwierdzone w oświadczeniu podpisanym przez M. S. złożonym przez S. W. ;

4) Posiadałam wiedzę na temat prowadzonej działalności gospodarczej, pomimo zeznań świadków, którzy wskazywali, że kontaktowali się w sprawach prowadzonej działalności z moim mężem J. G. , faktu udzielenia J. G. wszelkich pełnomocnictw i upoważnień do prowadzenia działalności gospodarczej, wyjaśnień J. G. , wyjaśnień mojego męża J. G. , iż prowadził on działalność samodzielnie.”

Z daleko idącej ostrożności procesowej, wyrokowi temu na podstawie art. 438 pkt 4 KPK oraz art. 427 § 2 KPK zarzuciła „rażącą niewspółmierność kary i środka karnego poprzez:

1) wymierzenie mi kary 200 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony wskazany w pkt 1 aktu oskarżenia w sytuacji, gdy jestem osobą dotychczas niekaraną, a zgodnie z ustaleniami Sądu nie pełniła

ona przewodniej roli w popełnieniu przestępstwa, z uwagi na co powinna mi zostać wymierzona kara grzywny w znacznie niższym wymiarze.

2) wymierzenie mi kary 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony stanowiący formę zjawiskową przestępstwa (pomocnictwo) wskazany w pkt 2 aktu oskarżenia natomiast mając na uwadze z uwagi na całokształt okoliczności sprawy oraz fakt popełnienia przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa, wcześniejszy brak karalności sprawcy, podrzędna rola w popełnieniu przestępstwa, powinna zostać wymierzona mi kara grzywny w znacznie niższym wymiarze;

3) wymierzenie mi kary 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony wskazany w pkt 3 aktu oskarżenia natomiast mając na uwadze z uwagi na całokształt okoliczności sprawy, wcześniejszy brak karalności sprawcy, oraz podrzędną rolę w popełnieniu przestępstwa, powinna zostać wymierzona mi kara grzywny w znacznie niższym wymiarze.”

Przy tak sformułowanych zarzutach, oskarżona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie jej od popełnienia przypisanych jej czynów.

W przypadku niepodzielenia powyższego stanowiska przez Sąd Okręgowy jako Sąd odwoławczy, wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. oskarżona wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w całości Sądowi Rejonowemu w Wejherowie jako Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca J. G. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„> Art. 410 KPK w zw. z art. 7 KPK w zw. z art. 170 KPK w zw. z 167 § 1 KPK poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 12 września 2023 roku dotyczącego przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy S. W. oraz M. S. na okoliczność, czy oświadczenie z dnia 02 listopada 2015 roku przedstawione przez S. W. zostało podpisane przez M. S. , pomimo, iż treść oświadczenia które zgodnie z zeznaniami S. W. zostało podpisane przez M. S. , jest rażąco sprzeczne z zeznaniami świadka M. S. złożonymi w trakcie postępowania karnego, które to zeznania zostały uznane przez Sąd I instancji za kluczowe w skazaniu oskarżonego za zarzucane mu czyny zabronione, natomiast brak rozstrzygnięcia co do wniosku

dowodowego obrońcy i w efekcie nieprzeprowadzenie tego dowodu, prowadziło do błędnych ustaleń Sądu w zakresie stanu faktycznego sprawy i bezpodstawnego uznania oświadczenia podpisanego przez J. S. za nieprawdziwe, jedynie na podstawie uzupełniających zeznań świadka, wbrew zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego, a co wszystko stanowi rażące naruszenie prawa procesowego warunkujące uchylenie orzeczonego w sprawie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi 1 instancji {zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2019 roku, sygn. akt II KK 284/18, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2022 roku sygn. akt II DK21/22);

> Art. 410 KPK w zw. z art. 7 KPK w zw. z art. 170 § 1 pkt 2,3 i 5 KPK w zw. z art. 6 KPK w zw. z art. 156 § 1 KPK poprzez oddalenie na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2022 roku wniosku dowodowego obrońcy z pisma z dnia 24 listopada 2021 roku o zobowiązanie Urzędu Skarbowego w W. (sygn. akt [...]) do przesłania do Sądu niezanonimizowanych akt sprawy prowadzonej przeciwko oskarżonym i błędnym uznaniu, że anonimizacji uległy jedynie dane podlegające anonimizacji zgodnie z ogólnymi zasadami prowadzenia akt w postępowaniu karnym, pomimo, że Sąd I instancji nie miał możliwości sprawdzenia, czy dane te są rzeczywiście danymi osobowymi, gdyż Sąd nie uzyskał oryginału akt sprawy z Urzędu Skarbowego w W., by powyższą okoliczność sprawdzić, a co dodatkowo, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, stoi w jawnej sprzeczności z zasadami postępowania karnego i prawem oskarżonego do obrony, wyrażonym w art. 156 § 1 KPK i prawie do zapoznania się z całością akt sprawy karnoskarbowej, ponadto w wielu przypadkach jest oczywiste, że anonimizacji i zamazaniu podległy dane istotne m.in. k. 645-646 - zanonimizowane podpisy i parafki na dokumencie, co nie pozwala ustalić, czy zaprotokołowana czynność miała w ogóle miejsce - przesłuchanie M. S. , k. 828, k. 835, k. 841, k. 848, k. 858 zamazane dane osób biorących udział w czynności, co nie pozwala ustalić, kto brał w nich udział oraz czy zostały one przeprowadzone w sposób prawidłowy, k. 850-858, k. 860-866 - zamazanie danych osób biorących udział w szkoleniu na listach obecności; 1049-1050 k. - zamazanie danych i treści protokołu przesłuchania nn świadka (jedynie widoczne dane: Imię „K.”), k. 1191 - zamazanie części protokołu przesłuchania M. S. , k. 1205 - zamazanie treści protokołu przesłuchania A. U. , co wszystko prowadziło do nieudostępnienia

oskarżonemu i jego obrońcy całości akt sprawy, rażącego naruszenia prawa do obrony oskarżonego co w efekcie miało wpływ na treść orzeczenia;

> Art 410 KPK w zw. z art 7 KPK w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 i 5 KPK w zw. z 193 § 1 KPK poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy w sprawie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego grafologa, zawartego w piśmie z dnia 09 sierpnia 2022 roku na okoliczność, czy oświadczenie z dnia 02 listopada 2015 roku przedstawione przez S. W. zostało podpisane przez M. S. oraz czy podpisy znajdujące się na protokole przesłuchania świadka z dnia 08 września 2015 roku oraz oświadczeniu z dnia 02 listopada 2015 roku zostały wykonane przez jedną osobę i czy osobą tą był M. S. , pomimo, iż treść oświadczenia które zgodnie z zeznaniami S. W. zostało podpisane przez M. S. , jest rażąco sprzeczne z zeznaniami świadka M. S. złożonymi w trakcie postępowania karnego, które to zeznania zostały uznane przez Sąd I instancji za kluczowe w skazaniu oskarżonego za zarzucane mu czyny zabronione, a Sąd nie dokonał wszelkich możliwych kroków w celu stwierdzenia, czy dowód jest rzeczywiście niemożliwy do przeprowadzenia, gdyż nie zobowiązał z urzędu S. W. do przedstawienia oryginału oświadczenia, ani nie wezwał S. W. z urzędu do Sądu celem jego uzupełniającego przesłuchania w charakterze świadka w celu ustalenia czy posiada on oryginał oświadczenia, co wskazuje, że ustalenie Sądu iż dowód jest niemożliwy do przeprowadzenia było przedwczesne, w szczególności w sytuacji, gdy Sąd w wyroku nadał w pełni walor wiarygodności zeznaniom M. S. i okoliczność ta powinna zostać sprawdzona przez Sąd z urzędu w trakcie postępowania, natomiast nieprzeprowadzenie tego dowodu, prowadziło do błędnych ustaleń Sądu w zakresie stanu faktycznego sprawy i bezpodstawnego uznania oświadczenia podpisanego przez J. S. za nieprawdziwe, jedynie na podstawie uzupełniających zeznań świadka M. S. , wbrew zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego, a co wszystko stanowi rażące naruszenie prawa procesowego i miało wpływ na treść orzeczenia;

> 156 § 1 KPK w zw. z art. 6 KPK poprzez wydanie orzeczenia w sprawie, całości akt postępowania karnego oskarżonemu oraz jego obrońcy m. in. informacji znajdujących się na kartach:

> k. 645-646 - gdzie zamazane zostały dane stanowiące podpisy i parafki na protokole przesłuchania, co nie pozwala ustalić, czy zaprotokołowana czynność

miała w ogóle miejsce - przesłuchanie M. S. - brak jest np. możliwości stwierdzenia, czy protokół ten został przez świadka podpisany;

> k. 828, k. 835, k. 841, k. 848, k. 858 - gdzie zamazane zostały dane osób biorących udział w czynności, co nie pozwala ustalić, kto brał w nich udział i czy zostały one przeprowadzone w sposób prawidłowy,

> k. 850-858, k. 860-866 - gdzie zamazane zostały dane osób biorących udział w szkoleniu na listach obecności - należy wskazać, że dane te mogły być istotne do postępowania, gdyż oskarżony lub jego obrońca zostali w ten sposób pozbawieni możliwości wezwania osób biorących udział w szkoleniu jako świadków;

> k. 1049-1050 - gdzie zamazane zostały dane osobowe świadka i całość zeznań znajdujących się w protokole przesłuchania świadka (jedyne widoczne dane: imię „K.”), z uwagi na co nie ma możliwości ustalenia kto został przesłuchany, na jaki temat zeznawał, czemu protokół znajduje się w aktach sprawy, czego zeznania te dotyczą, które mogą stanowić dowód niewinności oskarżonych;

> k. 1191 - gdzie zamazana została część protokołu przesłuchania M. S. , z uwagi na co brak jest możliwości stwierdzenia o jakiej osobie w trakcie zeznań przed Policją mówił M. S. , co mając na uwadze, iż jest to świadek kluczowy, stanowi rażące naruszenie prawa do obrony oskarżonego, gdyż uniemożliwiło przesłuchanie świadka na tą okoliczność, jak i przesłuchania osoby;

> k. 1205 - gdzie zamazano część treści protokołu przesłuchania A. U. - dane osoby wskazanej w trakcie zeznań przez świadka;

co w efekcie stanowiło rażące naruszenie prawa do obrony oskarżonego i miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

>art 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań M. S. za wiarygodne pomimo znajdującego się w aktach sprawy oświadczenia M. S. (k.1583) w którym potwierdza on wykonywanie usług dla oskarżonych za pośrednictwem S. W. , która to kwestia została pominięta i nie została w ogóle rozważona w części uzasadnienia dotyczącej oceny wiarygodności świadka M. S. , pomimo iż Sąd nie przeprowadził żadnego dowodu, który w sposób obiektywny mógłby podważyć wiarygodność przedstawionego dokumentu;

> art 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie zeznań S. W. , K. U. oraz M. P. za częściowo niewiarygodne, uzasadniając swój

pogląd tym, iż świadkowie ci mogli składać korzystne dla siebie i oskarżonych zeznania z uwagi na grożącą im odpowiedzialność, w sytuacji, gdy zgodnie z art. 44 § 1 ust. 1 KKS karalność przestępstwa skarbowego zagrożonego karą grzywny, kara ograniczenia wolności, lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat, ustaje z upływem 5 lat od czasu jego popełnienia, a ma zarzucone oskarżonym czyny zostały popełnione w latach 2013 - 2015, oraz mając na uwadze brak jakichkolwiek zgromadzonych dowodów na przedłużenie okresu przedawnienia karalności i wszczęcie wobec ww świadków postępowania karno-skarbowego, czy jakiegokolwiek innego postępowania administracyjnego, bądź skarbowego, należy uznać, że założenie Sądu w tym zakresie nie jest uzasadnione i nie może służyć do uznania zeznań świadków za niewiarygodne;

> art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań S. W. jedynie za częściowo wiarygodne, pomimo, iż w trakcie swoich zeznań S.W. przedstawił zakres współpracy prowadzonego z oskarżonym, potwierdził że usługi zostały wykonane, wskazał swojego podwykonawcę (M. S.), przedstawił oświadczenie podwykonawcy, który potwierdził w oświadczeniu to, iż wykonywał on usługi za pośrednictwem S. W. na rzecz oskarżonych, natomiast podnoszone przez Sąd kwestie, iż świadek zasłania się niepamięcią, wbrew twierdzeniom Sądu jest w pełni zrozumiałe i wskazuje bardziej na brak wiedzy Sądu co do realiów prowadzenia działalności gospodarczej przez S. W. , który podzlecał wykonanie usług na rzecz firmy [...] M. S. , a nie je bezpośrednio wykonywał, i któremu informacje te były zbędne i niepotrzebne do prowadzenia działalności gospodarczej, w szczególności mając na uwadze to, że transakcje których dotyczy sprawa miały miejsce prawie 10 lat temu;

> art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań K. U. za niewiarygodne w części dotyczącej dostarczonych towarów do świadka, pomimo potwierdzenia przez świadka okoliczności współpracy z firmą oskarżonych jak i przesłania zdjęcia na którym znajdowały się materiały sprzedane przez oskarżoną świadkowi, która to okoliczność nie została w żaden sposób zanegowana przez zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (brak protokołu przeszukania, kontroli w firmie świadka pi zez Urząd Skarbowy lub Policję), natomiast mając na uwadze fakt upływu prawie 10 lat od czasu zawarcia umowy, zrozumiałe

jest to, iż zakupione towary zostały wcześniej zużyte/odsprzedane, podobnie założenia Sądu I instancji co do braku możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w szerokim zakresie przez świadków i oskarżonych jest założeniem niezgodnym ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i o ile bardziej powszechną i bezpieczniejszą prawnie formą prowadzenia złożonej działalności gospodarczej będzie np. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, nic nie stoi na przeszkodzie prowadzenia identycznej działalności w formie jednoosobowej działalności gospodarczej, którą to okoliczność Sąd I instancji zignorował, natomiast w przypadku wątpliwości Sądu co do zakresu prowadzonej działalności Sąd mógł z urzędu dopuścić dowód biegłego posiadającego wiadomości specjalne na ten temat,

> art. 7 KPK poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznania zeznań M. P. za niewiarygodne poza częścią dotyczącą znajomości z J. G. i współpraca z firmą [...] , pomimo potwierdzenia przez świadka okoliczności współpracy z firmą oskarżonych, dostarczenia przez oskarżonych towarów do firmy świadka jak i przesłania zdjęcia na którym znajdowały się materiały sprzedane przez oskarżonych świadkowi (k. 1549 - 1566), która to okoliczność nie została w żaden sposób zanegowana przez zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (brak protokołu przeszukania, kontroli w firmie świadka przez Urząd Skarbowy lub Policję), natomiast mając na uwadze fakt upływu prawie 10 lat od czasu zawarcia umowy, zrozumiałe jest to, iż zakupione towary zostały wcześniej zużyte/odsprzedane, podobnie założenia Sądu I instancji, jakoby o braku wiarygodności świadka świadczył, brak precyzyjnego wskazania przez świadka wszystkich okoliczności co do zakresu świadczonych usług na rzecz firmy świadka przez oskarżonych jest założeniem niezgodnym ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.”

a także „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, a polegających na dowolnym przyjęciu przez Sąd, iż:

1) A. G. nie zakupiła na poczet prowadzonej działalności gospodarczej artykułów postaci pomocy dydaktycznych i zabawek, które następnie zostały sprzedane firmie [XXX] pomimo dowodów wskazujących wprost na tą okoliczność w

postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka K. U. , która potwierdziła dokonanie transakcji oraz dokumentacji zdjęciowej dostarczonej przez świadka K. U. , jak również mając na uwadze wyjątkowe wręcz zaniedbania i zaniechania ze strony Urzędu Skarbowego, który w ramach toczącego się postępowania nie sprawdził, czy towary te zostały fizycznie dostarczone przez firmę oskarżonych w postaci przeszukania bądź kontroli siedziby firmy [XXX] , a co wszystko wskazuje na to, że do rzeczonych transakcji potwierdzonych przez obu kontrahentów doszło.

2) A. G. nie zakupiła na poczet prowadzonej działalności gospodarczej artykułów w postaci regałów magazynowych, które następnie zostały sprzedane firmie [YYY] Sp. Komandytowo- Akcyjna M. P. pomimo dowodów wskazujących wprost na tą okoliczność w postaci wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka K. U. , która potwierdziła dokonanie transakcji oraz dokumentacji zdjęciowej dostarczonej przez świadka K. U. , jak również mając na uwadze wyjątkowe wręcz zaniedbania i zaniechania ze strony Urzędu Skarbowego, który w ramach toczącego się postępowania nie sprawdził, czy towary te zostały fizycznie dostarczone przez firmę oskarżonych w postaci przeszukania bądź kontroli siedziby firmy [XXX] , a co wszystko wskazuje na to, że do rzeczonych transakcji potwierdzonych przez obu kontrahentów doszło.

3) Faktury nabycia usług od [YYY] M. S. na rzecz S. W. , a następnie na rzecz [...] A. G. nie dokumentują transakcji faktycznie dokonanych, pomimo, iż fakt wykonania usług potwierdził S. W. , jak i zostało to potwierdzone w oświadczeniu podpisanym przez M. S. złożonym przez S. W. .”

oraz z daleko idącej ostrożności procesowej, „rażącą niewspółmierność kary i środka karnego poprzez:

1) wymierzenie oskarżonemu kary 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony stanowiący formę zjawiskową przestępstwa (pomocnictwo) wskazany w pkt 1 aktu oskarżenia w sytuacji, gdy głównemu sprawcy A. G. wymierzono karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 zł natomiast mając na uwadze z uwagi na całokształt okoliczności sprawy oraz fakt popełnienia przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa, powinna zostać oskarżonemu wymierzona kara pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze;

2) wymierzenie oskarżonemu kary 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony stanowiący formę zjawiskową przestępstwa (pomocnictwo) wskazany w pkt 2 aktu oskarżenia natomiast mając na uwadze z uwagi na całokształt okoliczności sprawy oraz fakt popełnienia przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa, powinna zostać oskarżonemu wymierzona kara pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze;

3) wymierzenie oskarżonemu kary 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 zł każda za czyn zabroniony stanowiący formę zjawiskową przestępstwa (pomocnictwo) wskazany w pkt 3 aktu oskarżenia natomiast mając na uwadze z uwagi na całokształt okoliczności sprawy oraz fakt popełnienia przestępstwa w formie zjawiskowej pomocnictwa, powinna zostać oskarżonemu wymierzona kara pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze.”

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, a w przypadku niepodzielenia tego stanowiska przez Sąd - o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w całości Sądowi Rejonowemu w Wejherowie jako Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 15 września 2023 r., sygn. akt V Ka 1023/23, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wejherowie.

Skargę od tego wyroku, na podstawie art. 539a § 1 i 2 k.p.k., wniósł Prokurator Rejonowy w Tczewie, zaskarżając go w całości. Zarzucił on „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 1 marca 2023 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 1656/19 przeciwko oskarżonym A. G. i J. G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji pomimo braku zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., a także braku konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.”

W konkluzji autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Prokurator zasadnie wskazał, że w postępowaniu Sądu odwoławczego doszło do naruszenia art. 437 § 2 *in fine* k.p.k., co skutkowało uwzględnieniem skargi.

Na wstępie trzeba przypomnieć, że zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17).

W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy w Gdańsku wskazał, że rozpoznał tylko zarzuty sformułowane w apelacji prokuratora, stwierdzając wprost, że „jedynie apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie”. Nie zawarł przy tym żadnej wypowiedzi odnoszącej się do apelacji obrońcy oskarżonego J. G. oraz oskarżonej A. G. . Jedynie w ostatnim zdaniu bardzo zwięzłego uzasadnienia zasugerował, że apelacje te także dotyczą kwestii nierzetelności faktur przy okazji podnoszonych zarzutów obrazy przepisów postępowania, w tym oddalenia wniosków dowodowych, co powinno być przedmiotem uwagi sądu ponownie rozpoznającego sprawę. Tym samym zagadką jest powód uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Wejherowie oraz zakres tego uchylenia. Z jednej bowiem strony nastąpiło ono w uwzględnieniu apelacji prokuratora wniesionej w części dotyczącej orzeczenia o karze, z drugiej zaś takiego ograniczenia nie ma w formule zawartej w wyroku uchylającym i w zaleceniach dotyczących zakresu ponownego orzekania. Nie ułatwia tej oceny brak zakreślenia w punkcie 5.3.1. formularza jakiegokolwiek powodu uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji.

W zaistniałej sytuacji nie ma potrzeby rozważania zasadności uchylenia tego wyroku przez pryzmat wywodów zawartych w uzasadnieniu skarżonego wyroku, ponieważ, sygnalizując braki motywów orzeczenia Sądu Rejonowego co do idealnego zbiegu czynów, Sąd odwoławczy nie wykazał – jak wskazuje autor skargi – konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.

Wydaje się przy tym, że Sąd Okręgowy w Gdańsku nie zdawał sobie sprawy, iż niesporządzenie, choćby w części, pisemnego uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji (niezależnie od przyczyny z jakiej do tego doszło), nie wymusza na sądzie odwoławczym uchylenia „nieuzasadnionego” na piśmie wyroku i przekazania sprawy

sądowi meriti do ponownego rozpoznania. Przede wszystkim zaznaczyć należy, że wymóg taki nie wynika z żadnego rozwiązania prawnego. W art. 455a k.p.k. ustawodawca wprost stwierdził, że niespełniające wymogów art. 424 k.p.k. uzasadnienie wyroku Sądu pierwszej instancji nie może - niezależnie od stopnia uchybienia tym wymogom - stanowić podstawy do uchylenia tego wyroku. Natomiast w art. 449a k.p.k. uregulowano instytucję uzupełnienia uzasadnienia wyroku przez sąd orzekający w pierwszej instancji, z czego Sąd odwoławczy nie skorzystał.

Podsumowując, trzeba przyznać rację skarżącemu, który stwierdził, iż Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku uchybił przepisowi art. 437 § 2 *in fine* k.p.k. Z tego też powodu skargę tę uwzględniono, co skutkowało koniecznością uchylenia przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Procedując ponownie, Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpozna wszystkie wniesione w sprawie środki odwoławcze, mając na uwadze powyższe rozważania i czyniąc zadość standardom rzetelnej kontroli odwoławczej.

Z przytoczonych powodów należało orzec jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]